

ศาสนาพุทธ โดยใช้อุบายแต่งเรื่องเป็นคำสอนขึ้นมาใหม่ว่า “พระนารายณ์ได้อวตารมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้า แล้วมาสอนผิดๆ เพื่อให้พวกอสูร (พวกนอกศาสนา) ในยุคนั้น ที่กำลังมีฤทธิ์กล้าแข็งให้อ่อนแรงลง และมารวมกันไว้ เพื่อจะได้กำจัดได้ง่ายๆ”

เมื่อเกิดคำสอนเช่นนี้ขึ้นมา คนที่ไม่มีความรู้ และเชื่อในคำสอนของศาสนาพราหมณ์อยู่ก่อนแล้ว ก็จึงเกิดความเข้าใจว่า แท้จริงพระพุทธเจ้าก็คือพระนารายณ์อวตารมานั่นเอง ดังนั้นคนที่นับถือศาสนาพราหมณ์ จึงนับถือพระพุทธเจ้าด้วย แต่การนับถือของเขานั้น กลับเป็นการนับถือว่าพระองค์เป็นแค่คนรับใช้ที่ต่ำต้อยเท่านั้น และก็ไม่ได้นับถือคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วย เพราะเชื่อว่าเป็นคำสอนที่ผิดที่ปฏิบัติตามแล้วจะเกิดโทษ

นี่เองที่ทำให้คนทั่วไปเกิดความเข้าใจผิดว่า พุทธศาสนาเป็นเพียงกิ่งหรือสาขาหนึ่งที่แยกมาจากศาสนาพราหมณ์เท่านั้น เพราะเชื่อตามเรื่องที่พราหมณ์แต่งขึ้นมา ซึ่งก็ยากที่จะแก้ไขให้คนทั่วไปเข้าใจได้ เพราะพุทธศาสนาที่แท้จริง เป็นคำสอนที่ยากเกินสติปัญญาที่เขาจะรับได้

นี่เองที่เป็นเหตุให้คนในสมัยนั้น ไม่นับถือพุทธศาสนา และแม้คนที่นับถืออยู่ ก็ไม่นำคำสอนอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้ามาศึกษาและปฏิบัติอย่างจริงจัง จึงทำให้หลักอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้าถูกลืมเลือนไป คือไม่มีใครสนใจนำมาศึกษาและปฏิบัติอย่างจริงจัง จนทำให้ศาสนาพุทธในสมัยนั้นค่อยๆเสื่อมลง

ถึงแม้ในช่วงนั้นจะมีคนที่นำคำสอนที่แท้จริง เรื่องความเป็นอนัตตาของจิตหรือวิญญาณมาสอน ก็ถูกต่อต้านและถูกทำร้าย จนไม่มีใครกล้านำมาสอนอีก เพราะกลัวถูกกำจัด จึงทำให้คนที่เข้าใจคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า ค่อยๆหมดสิ้นไป จนกลายเป็นศาสนาที่เกือบจะสาบสูญไปในช่วงนั้น

การประยุกต์คำสอนเพื่อความอยู่รอด

แต่ก่อนที่พุทธศาสนาจะเสื่อมสิ้นไปจากอินเดีย ก็ได้มีผู้พยายามประยุกต์คำสอนของพุทธศาสนาใหม่ โดยการแต่งเรื่องราวมาเสริมคำสอนดั้งเดิมว่า “พระพุทธเจ้านั้น

ชีวิตคือขั้น ๕

ขั้น ๕ หมายถึง หมู่ หรือกลุ่ม หรือส่วน ๕ ส่วน ที่ประกอบเป็นชีวิตของเราขึ้นมา ซึ่งส่วนทั้ง ๕ นั้นก็ได้แก่

- ๑. รูป คือ ร่างกาย
- ๒. เวทนา คือ ความรู้สึก
- ๓. สัญญา คือ การที่จิตจำสิ่งที่ได้รับรู้ได้
- ๔. สังขาร คือ การคิดนึกของจิต
- ๕. วิญญาณ คือ การรับรู้ที่เกิดขึ้นตามประสาทของร่างกาย

ขั้นทั้ง ๕ นี้สรุปก็คือ ร่างกายกับจิตใจ ที่เรียกว่าเป็นชีวิตของเรา ซึ่งร่างกายก็คือส่วนที่เป็นวัตถุ ส่วนจิตใจนั้นเป็นนามธรรม (คือธรรมชาติที่มีแต่ชื่อ) โดยร่างกายกับจิตใจนี้จะแยกกันไม่ได้ ถ้าแยกกันเมื่อใด ก็จะทำให้ชีวิตแตก (คือร่างกาย) ดับ (คือจิตใจ) หายไปด้วยกันทั้งคู่ทันที (คือตาย)

คำว่า จิต จะหมายถึง **อาการที่คิดนึก** (หรือผู้คิดนึก) ส่วนคำว่า **ใจ** จะหมายถึง **การรับรู้และรู้สึก** (หรือผู้รับรู้และรู้สึก) ซึ่งมันก็คือสิ่งเดียวกัน แต่มาเรียกแยกกันตามการทำหน้าที่เท่านั้นเอง ซึ่งเราก็มักจะเรียกรวมๆกันว่า **จิตใจ** ที่หมายถึง **สิ่งที่รู้สึกนึกคิดได้** โดยพื้นฐานที่ทำให้เกิดจิตใจขึ้นมานั้นก็คือ**วิญญาณ** ซึ่งวิญญาณก็ต้องอาศัยระบบประสาทของร่างกายเพื่อเกิดขึ้นมา ถ้าร่างกายตาย วิญญาณก็จะไม่เกิดขึ้น หรือไม่มี

วิญญาณนี้ทางวิทยาศาสตร์บอกว่า มันก็คือไฟฟ้าอ่อนๆ ที่เกิดขึ้นมาในร่างกายของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายที่ยังไม่ตาย ถ้าร่างกายตาย ไฟฟ้านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น เหมือนแผงโซล่าเซลล์ที่ยังคืออยู่ เมื่อมีแสงแดดมากระทบ ก็จะเกิดกระแสไฟฟ้าขึ้นมาที่แผงโซล่าเซลล์นั้นทันที แต่ถ้าแผงโซล่าเซลล์นั้นเสียหาย แม้จะมีแสงแดดมากระทบ ไฟฟ้าก็จะไม่เกิดขึ้น เพราะเหตุปัจจัยของมันมีไม่ครบ